

Българският критик-поетъ рови изъ Ботйовитѣ 20-на кжса и намира, че само „До моето първо либе“ е любовната пѣсенъ у него. И то каква пѣсенъ? Пѣсенъ, въ която нѣма нито езикътъ, нито сърдцето на любовта. „Ние сме увѣрени, казва г. Вазовъ, че Ботйовъ е умѣялъ да люби силно, както силно е умѣялъ и да мрази, но въ пѣснитѣ му не се зачува оня живъ откликъ на интимния животъ на сърдцето, който винаги е една струя отъ поезията“¹⁾.

Така разсждава г. Вазовъ.

Но обърнете стр. 8. на Ботйовитѣ съчинения и на редъ 8. ще прочетете тие два стиха —

Забрави туй врѣме, гѣ плачахъ
За погледъ милъ и за въздишка!

Обърнете и стр. 5. редъ 26. и ще прочетете слѣдното:

Тжжно щѣшъ, майко, да гледашъ
Ти на туй хоро весело,
И като срѣщнешъ погледътъ
На мойто либе хубаво,
Дълбоко ще ми въздъхнатъ
Двѣ сърдца мили за мене —
Нейното, майко, и твойто ...

Какво е това? Ами поемата „Пристанала“, въ която поетътъ ни казва, че байракъ се

... тамъ вѣтрѣ
Срѣдъ юнаци, срѣдъ дружина,
И Стояна се бѣлѣ
Въ пригруджитѣ у Дойчина —?

Но г. Ив. Вазовъ говори за нѣкакъв „живъ откликъ на интимний животъ на сърдцето“! Дали Ботйовъ не е познавалъ тоя интименъ животъ на сърд-

¹⁾ Вж. сп. Денница, г. II. стр. 321.